

Styg adfærd.

(Brev til Stiftst.)

Det var nat til onsdag omkring kl. 12 den 29de f. md. Udenfor Finsnes laa to listerbaade, lastede med favneved og næver, paa tur fra Maalsnes til Vesteraalen. hvor de hørte hjemme. Det var saagodtsom blikkstilte, men de laa med seilene oppe. Den ene af dem ligger i leia. Dette merker folkene paa baaden, og især da de ser et dampskib sydpaa, forsøger de at bringe baaden til en af siderne. Men det nytter ikke at faa den tungt lastede listerbaad til at "ly roret" engang. Da dampskibet imidlertid nærmer sig paa forholdsvis nært hold, og det tegner til at gaa lige paa omtalte baad, sætter folkene i denne i et skrig, saa det høres inde i hus paa land. Dampskibet fortsætter dog og træffer baaden omtrent paa midten, hvorfra denne fuldstændig knuses paa skraa bagover.

Man skulde nu tro, at dampskibet idet mindste bagefter stoppede for at bjerge folket. Men nei; uden at standse et øieblik gaar det kun videre. Det var ogsaa med nød og neppe, at den mand, der stod bagud i baaden ved roret, bergede livet sit.

Det maa vel være en forbrydelse, at et dampskib, tiltrods for at det ikke var mørkere, end at man kunde se baaden paa ca. 1/3 mils afstand og tiltrods for baadfolkenes høie skrig, alligevel gaar paa en baad – saameget mer som der, hvilket her var tilfældet, fandtes vand og plads nok til at dampskibet uden resico kunde gaa til en af siderene.

Men en endnu større forbrydelse maa det vel være, at dampskibet, omendskiønt vagthavende umulig kunde vide om folket paa baaden blev bjerget eller ikke. altsaa fuldt du havde grund til at tro, at der stod menneskeliv paa spil, dog ikke standsede for at gjøre redning.

Dette maa vel være noget der ikke bør passere ustraffet, og da man har grund til at tro, at dampskibet hører hjemme i England, vilde det vistnok være paa sin oplads, at det offentlige tog sig af sagen.